

fremstille Fordring om det snarlige, jeg kunde efter hans Udtalelsers Varme næsten tro, at han vilde fordre det øjeblikkelige Anlæg af en fast Bro ved Masnedø. Jeg kan ikke tænke mig Rigtigheden af denne Fordring, og jeg beklager meget, at den er fremsat. Efter at jeg saa skarpt, som jeg kunde, i Gaar har pointeret, at vi for Sjællands Forsvars Skyld behøve et bestemt Stykke Jernbane, efter at vi alle have erklæret os enige om, at det er uundgaelig nødvendigt at fordoble Sporet gennem Fyn, og efter at vi alle have indset, at der af rent godstrafikale og ogsaa persontrafikale Hensyn maa anlægges et Par Jernbaner paa Fyn, og vi derved ere komne til det Resultat, at vi allerede paa dette Grundlag foreslaa Anvendelsen af 12—14 Millioner Kr. for Statens Regning ved nærværende Lovforslag, synes det mig at være ganske urimeligt at ville antyde, at man stiller Fordring om Broen ved Masnedø, den være ellers saa velbegrundet, som den kunde være. Men den er ikke en Gang velbegrundet, saaledes som det ærede Medlem begrundede den. Han henviste til den Trafikmængde, som gaar over den, 115,000 Tons Gods og 100,000 rejsende i det sidste Aar. (*Bransen*: 250,000 rejsende). Ja, det Tal kan jeg jo ikke rette i Øjeblikket. Jeg vil blot til Sammenligning pege paa, at over Strib—Fredericia gaar 400,000 Tons Gods og 600,000 rejsende. Det ærede Medlem sagde, at Tiden til Gedser kunde forkortes med $\frac{3}{4}$ Time. Jeg vil sige ham, at Tiden i Fredericia, hvor Togene sinkes i $\frac{3}{4}$ Time, har, for saa vidt som der gaar en meget større Mængde rejsende derover, langt større Fordring paa at blive forkortet. Det ærede Medlem sagde, at Broen kunde betale sig efter alle de Beregninger, der ere gjorte. Det samme kan siges om Broen over Lille Bælt til Fredericia. Og saa bliver der den store Forskel tilbage, at en Bro over Lille Bælt mellem Strib og Fredericia beforder 999 danske rejsende imod 1 Udlandning. I Tal kan jeg naturligvis ikke angive, hvorledes Forholdet er for en Bro ved Masnedø, men at det er et ganske andet og et for de danske rejsende mindre fremtrædende Tal, vil det ærede Medlem dog vist give mig Ret i. Jeg mener altsaa, at vi af alle mulige Grunde i Øjeblikket skulle se aldeles bort fra Forslaget eller Tanken om en Bro ved Masnedø, og at vi ogsaa skulle være taalmodige med at kræve den, thi der er meget, der skal gøres for de danske Jernbaner, før den føres igennem. Det ærede

Medlem anførte ogsaa som Argument for Broen, at vi maatte ikke lade os overfløje eller konkurrere ud af — det ærede Medlem sagde ikke Svenskerne, men mente Svenskerne. Det er den samme Tanke, som det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tolderlund) i Gaar fremdrog, og som jeg da ikke vilde modsige, fordi jeg ansaa det for gunstigt, at Sagen ikke blev berørt stærkere end nødvendigt. Men naar den nu kaldes frem til Forsvar for denne Sag, kan jeg ikke tie stille. Jeg forstaar slet ikke Betydningen af de Ord, at de Danske skulle lade sig konkurrere ud. Hvad er det, vi skulle konkurrere om med det svenske Anlæg, som de Herrer sigte til, nemlig den nu vedtagne Statsroute over Trelleborg—Sassnitz? Det er om Befordringen af svenske rejsende og svensk Gods, og det *kanne* vi ikke konkurrere om, og det *bør* vi heller ikke konkurrere om. Det vil naturligvis i det Øjeblik, den svenske Statsroute Trelleborg—Sassnitz er anlagt, gaa den Vej, og det vil ikke komme til at gaa herover. Det er dog ganske naturligt, og af den Grund at skride til store Bekostninger eller til nogen som helst Bekostning vilde jeg anse for aldeles uforsvarligt. Jeg anser det ikke en Gang for rigtigt at fremsætte disse Tanker, thi det kan jo for den svenske Nation, til hvilken vi just ikke i dette Øjeblik staa i noget særlig fortroligt Forhold, se ud, som om vi vilde gøre Rettelser i den af dem tagne Bestemmelse om at ville indrette denne Statsroute, og som om vi vilde konkurrere med selve den svenske Stat om svenske rejsende og svensk Gods. Jeg tror ikke, at der kan være noget vundet ved at fremsætte denne Tanke, og jeg tror, at Drømmen om at kunne gøre det er ganske illusorisk.

Jeg slutter blot, ligesom jeg gjorde i Gaar, med at opfordre til at anvende den yderste Resignation overfor dette Forslag. Det er dog en Kendsgerning, at den danske Stats økonomiske Stilling og det danske Folks økonomiske Stilling i dette Øjeblik ikke er særdeles gunstig. Det er vel ingen Overdrivelse at sige, at den er ret gunstig, at vor Kredits Stilling i Udlandet er absolut gunstig, at vi have en saa høj Bankdiskonto, at Forretningerne lide under det i en græselig Grad, at den af Finansministeren trøsterigt omtalte Bankkrise snart kan vise sig at være en Erhvervskrise, en Lands-Erhvervskrise. Jeg tror, at under de Forhold vil man gøre vel i at tænke, at vi bør være gode Stats-husholdere, at vi ikke bør skride til An-